Sportul magazin

SPORT A B C

BOXUL

Boxul e un sport delicat (la scris). Are nenumărați admiratori, dovadă faptul că acum 50 de ani la Chicago, meciul Dempsey – Tunney a fost urmărit, din arenă, de 104 000 spectatori, iar recentul Clay — Dunn a obligat Parisul sau Londra să se trezească la ora 3 dimineața, dintr-o ciudată înțelegere față de comoditatea telespectatorului american, dornic să vadă meciul înainte de culcare. Dar boxul are și nenumărați detractori, care nu suportă duritatea competiției, k.o-urile înjositoare pentru ființa umană, șocul la care este supusă uneori celula nervoasă și multe altele.

Unde e adevărul ? Probabil, în istorie. Pugilistul atenian, participant la Jocurile Olimpice, își întărea degetele cu faimoasa *cesta*, un soi de mănușă de șofer, deseori ținută, pentru ca lovitura să fie nimicitoare. Amănuntul e desigur bizar pentru spiritul Jocurilor Olimpice antice, dar societatea din care aveau să se nască gladiatorii Romei nu cultiva menajamentele.

Boxul modern s-a născut, ca mai toate sporturile, în Anglia. El a cultivat pumnul gol, despre care — încă o pledoarie pentru box — Maetterlinck spunea că este singura armă logică a omului, o armă care ține de sensibilitatea și rezistența ființei omenești. Se pare că primul mare campion al pumnului gol a fost James Figg, care — încă o acuzație la adresa boxului — se bărbierea pe cap pentru ca adversarul să nu-i poată smulge părul. Acest prim campion mondial, care a cucerit titlul cu peste 50 ani înaintea Revoluției franceze, i-a avut în asistență, la acel meci de pomină — încă o pledoarie pentru box — pe primul ministru al Angliei, Walpole, și pe scriitorii Swift și Pope. Asta nu l-a împiedicat pe legislatorul englez să interzică ulterior — la răstimpuri — boxul pe teritoriul Insulelor Britaniei.

Celebrul boxer francez Georges Carpentier, fost campion mondial, îi împarte pe iubitorii boxului în două categorii. El susține că unii vin la box pentru a-și vedea favoritul zdrobindu-l pe adversar. Pe de altă parte, alții — mai puțini — vin să vadă **scrimă cu mănuși**, o scrimă fără masca oarecum ipocrită a scrimei autentice, o scrimă în care curajul îmbracă deseori forme admirabile.

Dar ce spune cronicarul ? Cronicarul este obsedat de curajul și degajarea cu care Pip, micul Pip din „Marile speranțe", și-a învins adversarul, din care avea să-și facă un prieten. Drept care își va trimite băiatul într-o sală de box, pentru a deprinde curajul fără mască. Iar dacă băiatul nu va primi îndemnul de a se duce și a doua oară, cronicarul nu-și va putea stăpini un sentiment de tristețe...

I. CH.

COLEGUL NOSTRU, TIPOGRAFUL ROMAȘCANU

MICRORADIOGRAFII

Mircea Romașcanu *nu este un nume nou în ciclismul românesc. Iar acum, după cea de a 29-a ediție a „Cursei Păcii", Praga — Varșovia — Berlin, nu mai este un nume nou nici în ciclismul internațional...*

La 23 de ani, împliniți la 11 martie, tînărul rutier, născut în Otopenii Bucureștiului, are de-acum un palmares ce poate fi invidiat : cîștigător al „Turului României" în 1974 *și* al unei etape în „Turul Elveției" *(în care l-a întrecut, printre alțiași ai pedalei, și pe campionul lumii, polonezul Janusz Kowalski)*, dublu campion balcanic în 1975 *(în Rhodos a entuziasmat vreo 70 000 de turiști veniți din toate colțurile lumii, printr-o evadare de mare spectaculozitate)*, de 10 ori campion al României pe pistă și șosea, învingător în „Cupa Voința" 1976 *(Vă mai amintiți sprintul acela pe zăpadă de la Cota 1400 ?) și, în fine,* animator real al recent încheiatei ediții a „Cursei Păcii".

Sînt 7 ani de cînd Mircea Romașcanu, *băiatul plutonierului de miliție Costache Romașcanu, a intrat pe poarta parcului sportiv Dinamo cu gîndul să devină ciclist „ca Moiceanu". Și va ajunge. Pentru că are tot ce-i trebuie. Seriozitate și sîrguință, modestie și voință, un organism sănătos, forță și viteză, îndrăzneală, dorința de a se înscrie printre cei mai buni din lume. Căsătorit, tipograf de profesie și elev la cursurile liceale fără frecvență, tînărul rutier, bine sfătuit de antrenorul emerit* Nicolae Voicu, *își împarte cu cumpătare timpul între serviciu și casă, ciclism și școală. Poate că uneori treburile îl năpădesc. Atunci, cu matură chibzuință, le selectează după importanță și urgență, le face pe rînd, bine, fără să-și poată reproșa nimic.*

Deunăzi ne-am întîlnit în aeroportul clădit pe vatra comunei sale. Venea de la Berlin. Am condus discuția peste meandrele insatisfacțiilor, încercînd să-l facem să ne vorbească despre ceea ce a fost de admirat în evoluția sa la „Cursa Păcii". *Cu îndărătnicie, el a revenit mereu la momentul acela cînd s-a simțit învingător și... n-a fost.*

„În etapa încheiată la Kielce am simțit că mă pot impune în fața viitorilor candidați la cununa olimpică. Am evadat cu 10 km înainte de sosire. Am intrat primul pe stadion, cu 150 m avans față de plutonul care venea val-vîrtej. Bucuria victoriei m-a făcut să uit că mai am de parcurs încă un tur de pistă. Cînd am trecut prin fața tribunei am sprintat și m-am relaxat... Abia cînd grupul ne-a ajuns și i-am văzut înverșunarea, m-am trezit. Prea tîrziu. Pierdusem o mare victorie..."

Alte victorii, alte satisfacții, îzbînzi ce ne vor obliga să le salutăm cu entuziasm îl așteaptă pe tînărul Mircea Romașcanu. *Cu siguranță nu le va mai scăpa printre degete.*

H. N.

P.S. Ce-ar fi ca titlul acestui articol să-i fie dat la cules colegului nostru, zețarul Mircea Romașcanu ?

EVOCĂRI OLIMPICE

„VOINICII DIN CARPAȚI"

Într-una din scrierile sale în proză, Vasile Alecsandri evoca trecutul greco-roman al luptelor și descria cu farmec stilurile de trîntă ale țăranului român : cu apucare de chimir, cu piedică sau „pe dreptate". Dar nici prin gînd nu i-ar fi trecut „bardului de la Mircești" că flăcăii de azi ai acestor plaiuri se vor număra printre cei mai buni luptători ai lumii. Oricum însă legătura firească cu trecutul era făcută ; tradiția nu e vorbă vană în istoria sportului luptelor din țara noastră.

Și dacă e să numărăm anii, în cadrul acestor evocări olimpice, iată, putem spune că se împlinesc exact patru decenii de cînd un luptător român obținea onoruri în arena olimpică. La jocurile din 1936, muncitorul orădean Iosif Tözser — unul dintre cei mai buni luptători din Balcani în acea epocă — se clasa pe locul 5 în ierarhia olimpică a categoriei muscă.

Ciclul început atunci a fost admirabil încununat la ultima ediție a Jocurilor Olimpice, la München, în 1972, cînd doi băieți de-ai noștri — Gheorghe Berceanu și Nicolae Martinescu — au obținut două din cele 10 medalii de aur la care au rivnit luptătorii în stilul greco-roman din 46 de țări ale lumii.

Pasul peste 40 de ani este însă prea mare dintr-o dată și nedreptățește pe toți cei ce au făcut faima sportului luptelor de la noi între timp. Performanțele excelente ale acestora la marile competiții mondiale sau continentale, dar mai ales la Jocurile Olimpice, l-au îndemnat pe unul din cronicarii sportivi să-i numească atît de sugestiv : „voinicii din Carpați".

Cum să nu-ți amintești, de pildă, de episodul Dumitru Pîrvulescu ? Sau ar fi poate mai corect să zicem „serialul Pîrvulescu"... În 1952, la Helsinki, italianul Ignazio Fabra îl învinge în runda a treia pe Pîrvulescu, scoțîndu-l astfel din rîndul primilor 6 clasați. Peste 4 ani, la Melbourne, același Fabra îl învinge pe același Pîrvulescu în runda a patra și-l trimite astfel tocmai pe locul 4. Peste altă ediție, iată-ne sub bolțile bazilicii lui Maxențiu, în Italia, în fața publicului roman, pe saltelele încinse de soare, dar atît de familiare lui Fabra. Se va intimida, se va inhiba luptătorul nostru ? De fel ! Parcă avînd alături pe toți tovarășii lui din secția de sudură a întreprinderii „Steagul roșu" din Brașov — cum scria cronicarul epocii — Dumitru Pîrvulescu a strîns din dinți, a pus în joc toată experiența sa tehnică și tactică, învingîndu-l, de astă dată în runda a cincea (ultima), pe același Fabra, luîndu-și o strălucită revanșă și obținînd ceea ce italianul n-a obținut niciodată : titlul olimpic !

Panoplia de medalii a sportului luptelor de la noi e destul de bogată și evocatoare, precum e — presupunem — stimulatoare mai ales pentru cei ce abia acum își încearcă pentru prima oară șansele în întrecerea olimpică. E oare nevoie să le mai amintim nume ca Ion Cernea, Valeriu Bularca și Ion Baciu (vicecampioni olimpici), Francisc Horváth, Simion Popescu sau Ion Țăranu ? Oameni bine clădiți trupește, puternici, viteji — sportivi ai zilelor noastre.

Victor BĂNCIULESCU

„DIN MAȘINĂ NU S-AUD PĂSĂRILE CÎNTÎND"...

...sau, pe bicicletă, de la București la Montrealul Olimpiadei !

(Urmare din pag. 1)

pilărie am dormit deseori pe cîmp. Dacă te simți tînăr, nu vezi nimic rău în asta, chiar la 80 de ani. Uneori, cînd obosesc și cînd nu se arată nimic în cale, dorm unde apuc. Grija mea cea mare e pentru „Dor de ducă". Mi-e frică să nu adorm greu și s-o pierd. Așa se face că mi-am făcut un scripete, ca s-o urc pe „Dor de ducă" în copac. De atunci dorm liniștit".

Moș Drăghia, care e, vorba dumisale, „oltean sadea", că e din Gorj, a venit încă de tînăr în București. A fost șofer. Are permisul 29 din România, „lingă Jean Calcianu". A fost „pietar", a fost și șofer de instituție, pe vremea cînd mașinile se întîlneau rareori „la capul podului Mogoșoaiei", unde e azi Piața Victoriei. Meseria de șofer l-a ajutat mult într-ale bicicletei :

„Cunoscînd cum e cu șoferii, m-am încumetat să merg cu „Dor de ducă" chiar în centrul Istanbulului, unde turiștii, dacă vin cu mașina, o îngroapă într-o străduță, de frica circulației. Mie mi se pare ceva foarte firesc să umblu prin aglomerații. să urc munții, să cobor în pantă, ca în Tirol — mi-am perfecționat și frîna, pentru mai multă siguranță — *să mă opresc, să-mi doftoricesc bicicleta, s-o gresez, s-o lustruiesc, pentru că trebuie să arate cît mai frumos".*

— Socotești, moș Drăghia, că acest drum spre Montreal, cu atingerea celor 100 000 km, ar putea să fie un fel de încoronare a carierei dumitale de ciclist ? — Alexandru Drăghia răspunde :

„Nici nu mă gîndesc. Cînd mă întorc, prin septembrie, am să am ceva de lucru la căsuța de odihnă pe care mi-o fac lîngă Tîrgoviște și unde vin deseori cicliștii noștri fruntași, cu bicicletele lor subțiri precum căprioarele. Dar apoi, și poate nu chiar la primăvară, am să caut să-mi fac un rost spre Asia sau spre Africa, mai curînd spre Africa, pentru că mă bate gîndul să țin drumul lui Montgomery, de pe la Alexandria Egiptului spre Libia, cu gîndul să ajung la Gibraltar și să mă arunc în Spania, pentru că în Spania nu am fost încă".

Moș Alexandru Drăghia pleacă peste cîteva zile, din București, spre Montreal. Aseară, pe Vasile Conta, s-au adunat mulți curioși. Unul dintre ei a însoțit sceptic ultimele cuvinte ale lui Alexandru Drăghia, încercînd să pară meditativ : *„Și credeți în toate poveștile astea ?"* Apăruse, fără să-și dea seama, Sancho Panza...

Pagina 2a Sportul

ACCENTE

CE-I LIPSEȘTE FOTBALULUI NOSTRU...

Dacă cineva ar întreba în șagă : ce-i lipsește fotbalului nostru ? — un bibliofil ar putea răspunde, tot în glumă : o linie de fund. Și iată de ce. S-a spus, nu o dată, că paginile cărților formează o lume. Dacă-i așa, atunci volumele dedicate fotbaliștilor români ar trebui să ne dea nu numai dimensiunile faimei lor, ci și imaginea de ansamblu a soccerului nostru. Am avut curiozitatea să trecem în revistă biografiile jucătorilor români, apărute în ultimii 10 ani.

Glorificați, pînă acum, s-au văzut doi apărători de buturi : „În poartă **Voinescu**" (de Dan Deșliu) și „20 de ani în urmărirea balonului rotund : **A. Crețanu**", cărora în curînd li se va adăuga „Il Dio și diavolii din fața porții" (consacrată de George Mihalache lui **Mircea David**). La mijlocul terenului (cu vădită tendință ofensivă) îl găsim pe **„Petschovschi"** (de Aristide Buhoiu). Ceva mai aglomerată este linia de înaintare : „Mereu în 16 metri : **Titus Ozon**", „Cele două pasiuni ale lui **Sony Niculescu**" (de Toma Alexandrescu) și „I se spune profesorul : **Gh. Constantin**" (de Marius Popescu), la care se vor alătura probabil biografia lui **Dobrin** și autobiografia lui **Ștefan Dobay**.

După cum se vede, cu toți acești eroi, abia de am putea întocmi o echipă. Nu-i așa că bibliofilul are dreptate : fotbalului nostru îi lipsește o linie de fund...

****

RĂSPUNDE Ion Poștaș

MIRCEA GABOR, HUNEDOARA. Urmăriți cu deosebit interes toate știrile privind concursurile de tenis. În calitate de statistician, nu vă puteți permite nici

o... pauză, altfel, munca dv. este zadarnică. În măsura posibilităților, voi căuta să vă vin în ajutor printr-o scrisoare cu date care vă lipsesc.

GHEORGHE IRIMIE, DÎMBUL MORII, JUDEȚUL BRAȘOV. Cagliari a retrogradat în Divizia B. Cu numai șase ani în urmă, la sfîrșitul ediției 1969—1970, echipa lui Riva cîștiga campionatul Italiei ! Cine ar fi putut bănui atunci ce dureros deznodămînt va avea pentru ea campionatul 1975—1976 ?...

GHEORGHE CENCEA, BUCUREȘTI. Dan Coe a făcut parte din lotul fotbaliștilor români care au participat la C.M. din Mexic, dar nu a jucat.

OPREA MARIN, BUCUREȘTI. Numărîndu-se de mai multe ori printre echipele angajate în lupta pentru titlu, Rapid n-a cîștigat însă decît o singură dată campionatul țării la fotbal : în ediția 1966—67, și atunci cu mari emoții (noroc că suporterii Rapidului sînt obișnuiți cu ele !) prin rezultatul obținut în ultima etapă la Ploiești în fața Petrolului : 0—0. Spun emoții, fiindcă nu era de așteptat ca echipa de pe locul al doilea, Dinamo, să termine și ea la egalitate, pe teren propriu, cu U.T.A. : 1—1.

GHEORGHE VÎLCEANU, CERNAVODĂ. Steaua a cîștigat ultima oară campionatul de fotbal în ediția 1967—68. Cele mai multe meciuri le-au jucat : Haidu — Sătmăreanu I, Jenei, Dumitru Niculae, Hălmăgeanu, Rotaru, D. Popescu, Negrea, Sorin Avram, Constantin, Tătaru II, Soo și Voinea.

DANUȚ CARGEAC, BRAȘOV. Palmaresul handbaliștilor noștri este onorat de șapte titluri de campioni mondiali (patru cucerite de băieți și trei de fete) și de trei Cupe ale campionilor europeni (băieții conduc și în această întrecere cu 2—1). Asta numai la seniori.

AUGUSTIN MOGA, FĂGĂRAȘ. Care va fi succesorul lui Cassius Clay ? Valoarea și vîrsta sînt de partea lui George Foreman. Nu-

mai să nu-l ajungă bătrînețea, tot așteptînd retragerea lui Clay sau o victorie asupra acestuia.

STEFAN TOMIȚĂ, ORAȘUL GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ. Aveți 18 ani, alergați 100 m în mai puțin de 16 secunde și cunoașteți perfect regulamentul de fotbal. Chiar... **perfect** ? Oricum, nu trebuie să vă adresați Colegiului central al arbitrilor, ci să vă interesați la Consiliul județean pentru educație fizică și sport. Din cînd în cînd, se organizează cursuri de arbitri. Vă doresc succes !

ION PREDA, GALAȚI. Lucrați acum la Combinatul siderurgic din Galați, dar inima dv. continuă să bată, ca și în perioada 1955—1960, pentru fotbaliștii din Hunedoara. Nici nu este, deci, de mirare că știți mai multe despre Corvinul decît colegul dv. într-adevăr. Corvinul a participat de două ori la campionatul Diviziei A : în 1954, sub numele de Metalul și în ediția 1960—61, sub actualul ei nume. Să vedem : vom înregistra și a treia participare ?

M.C., BUCUREȘTI. Citind „catrenul" dv., am căutat zadarnic poanta. Ați uitat s-o trimiteți ?

ZOLTAN PESEK. Mureșul Deva a pierdut cu 3—0 meciul cu Unirea Tomnatic, pentru substituire de jucător (Pe teren, rezultatul a fost 1—1). În clasament s-a operat cuvenita rectificare, în conformitate cu decizia dată de Comisia de competiții.

Ilustrații : **N. CLAUDIU**